

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 5 - Phong Vân Tế Hội

Contents

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 5 - Phong Vân Tế Hội	1
1. Phong Vân Tế Hội - Chương 1-1: Tiết Tử	1

[Tiểu Lâu Truyền Thuyết] Quyển 5 - Phong Vân Tế Hội

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, xuyên việt giá khôngEditor: Yển/ Độc ẢnhBốn quyển trước nói về từng người một thì đến quyển này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lau-truyen-thuyet-quyen-5-phong-van-te-hoi>

1. Phong Vân Tế Hội - Chương 1-1: Tiết Tử

Sấp ngã giã giụa từ dưới khe suối bò lên bờ, trong gió lạnh, thân thể thiếu niên ướt mem lạnh run.

Ngẩng đầu nhìn, nắng gắt khắp trời, lại chẳng cảm thấy một chút ấm áp. Cúi đầu, dung nhan chiếu ra dưới khe suối, xám xịt hầu như không giống người sống.

Thiếu niên đôi môi tím tái, thân thể run rẩy, tiếp tục tập tễnh bước về phía trước.

Bàn chân trần đã mài ra những nốt chai rất dày, đi trên con đường nhấp nhô, không còn chảy máu chảy mủ, đau đến chết đi sống lại như trước kia nữa.

Thân thể gầy yếu đã thích ứng với quần áo rách nát, những nhánh cây sắc nhọn cùng núi đá sắc bén, những vết thương chồng chất trên người, cũ vừa khỏi thì lại thêm mới, dần dần đã thành quen, cũng liền không để ý nữa.

Duy nhất xua không đi vĩnh viễn không thể thích ứng, chỉ là cảm giác đói khát.

Đói lâu quá rồi, chỉ cảm thấy cả ***g ngực khoang bụng đều trống rỗng, như động không đáy, kêu gào yêu cầu lấp đầy đồ ăn, trống rỗng dường như cả ngũ tạng cũng chẳng còn. Cảm giác trống rỗng đó, khiến người phát điên. Nó sẽ thúc hủy tất cả tình cảm, lý trí, đạo đức của nhân loại, khiến người ta nhận thức rõ ràng rằng từ một người sống sờ sờ, biến thành thú vật vô tình, hóa ra có thể dễ dàng như vậy, đơn giản như vậy.

Thiếu niên toàn thân trên dưới chỉ khoác một kiện xiêm y rách nát này, giờ đây đôi mắt đỏ tươi, như sói như thú, không giống người.

Trừ khát cầu đối với đồ ăn, trong đôi mắt trống không, chẳng còn tình cảm bình thường khác của nhân loại.

Gã men theo khe suối tiến về phía trước, một lữ vựng về mà chậm chạp. Gã cực lực nhìn, nỗ lực nghe, dưới suối không thấy tung tích một con cá, giữa vùng sơn dã, chẳng nghe thấy tiếng thú vật.

Khí lực vền vền cảm giác được đang trôi đi từng chút, thiếu niên thăm đăm giương mắt, bắt đầu phóng tầm mắt đến những cây cối cỏ dại xanh um bốn phía đó, nhân hiện tại còn có hơi sức nhỏ rẽ cỏ, lột vỏ cây...

Thân thể thiếu niên đột nhiên run lên, trên khuôn mặt cơ hồ đã chết lặng với việc biểu đạt cảm xúc, lại hiện ra một chút kích động.

Là gã đã nghe lầm sao? Là ảo giác sau khi đã đói khát quá lâu sao?

Đường như có một tiếng ngựa hí theo khe suối róc rách truyền vào tai.

Gã nghiêng tai ngưng thần nghe lại, đúng vậy, là ngựa hí...

Cả thân thể thiếu niên cơ hồ nhảy dựng lên, động tác vốn chậm rì vụng về, đột nhiên trở nên nhẹ nhàng mau lẹ. Gã men theo dòng suối cấp tốc chạy băng băng, vòng qua một chỗ ngoặt phía trước, trước mắt tầm nhìn mở rộng, lúc này mới kinh ngạc đứng lại.

Ở ngay nơi đây, ngay trước mặt, chỉ ngoài vài chục bước, một người đang ngồi xổm rửa mặt bên suối, bên cạnh đứng yên lành một con ngựa gầy.

Có lẽ là đã bồn ba quá lâu dài, cho nên ngựa đã cực gầy, xiêm y của người và lông ngựa đều không nhìn rõ lắm màu sắc ban đầu.

Nhưng mà, trong mắt thiếu niên, chỉ nhìn thấy một con ngựa, một con ngựa sống sờ sờ, một con ngựa rất nhiều rất nhiều thịt để có thể ăn.

Đại não chưa tự hỏi, thân thể đã bỏ đến, có ngựa, là có thịt, là có ăn, nói không chừng trong bọc đồ còn có lương khô...

Giờ khắc này, tiếng reo hò trong cổ họng gã phát ra kia, giống thú rít gào, hơn là tiếng người.

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Thế giới dường như lập tức đảo ngược, cả người cười mây lướt gió bay ra đường như rất xa rất xa, gã cho là mình phải ngã nát bét, song trong tiếng kêu to hoảng sợ rơi xuống đất, không biết vì sao mà cư nhiên chẳng hề cảm thấy đau đớn.

Bên tai nghe một tiếng cười quát: “Tiểu tử giỏi lắm, cướp lên cả đầu ta.”

Thanh âm kia cực trong trẻo, mà còn kèm chút ý cười, gã mê mang ngược mắt, nhìn thấy người kia.

Người nọ đứng bên khe suối, dưới ánh dương, cạnh con ngựa gầy, một tay nhẹ nhàng vỗ về con ngựa bị kinh, vừa cười nhìn gã.

Đại khái người nọ vừa rồi đang rửa mặt, sau khi giặt mình liền quay người ra tay, lúc này bọt nước đầy trên mặt còn chưa lau đi.

Cách cự ly nhiều trượng, thiếu niên nằm đó nhìn lên, chỉ thấy thân hình đặc biệt cao ngất kia, dung nhan người nọ trái lại không nhìn rõ.

Là bọt nước trên mặt người nọ ánh ra dương quang trên trời, thủy quang dưới đất chẳng, trong khoảng khắc, chói lọi lóng lánh, lóa mắt sinh huy, thiếu niên theo bản năng cúi mắt, chẳng biết vì sao lại không dám nhìn thẳng khuôn mặt mang cười kia nữa.

“Người là người nào?”

Thiếu niên không đáp, gã chỉ hít sâu vài hơi, xác định thân thể không bị thương đồng thời tích tụ đủ khí lực, lại mù mờ chẳng biết nên tiếp tục bỏ lên cướp ngựa cướp đồ, hay là quay người chạy trốn.

Ngay sau đó, một miếng lương khô được đưa đến dưới mí mắt gã.

Gã thậm chí không hề ngẩng lên người ngoài mấy trượng kia sao bỗng nhiên đã đến trước mắt, liền la to một tiếng, lại bỏ qua.

Lần này lại vô huyệt, rõ ràng lương khô ở ngay trước mắt, trong nháy mắt đã ở bờ sông ngoài mấy trượng.

Thiếu niên trợn tròn mắt, nắm chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm lương khô trong tay người nọ chọt trên chọt dưới, bị ném lên lên xuống xuống giữa không trung.

Gã biết, đây không phải ảo giác, không phải hoa mắt, gã biết, thực lực giữa hai bên cách nhau một trời một vực, nhưng mà, đó là đồ ăn, đó là đường sống...

Gã đỏ ngầu mắt, nhìn phía trước, lý trí đang cảnh cáo gã chớ có làm bừa, bản năng sinh tồn lại đang thúc giục gã cấp tốc bổ qua.

“Không tồi, là một hài tử lạnh lợi.”

Đã đổi thành như vậy, còn có thể phân được nặng nhẹ, biết cái gì có thể làm cái gì không thể làm.

Người nọ như đang tán thưởng mà mỉm cười: “Trả lời thành thật, cái này sẽ là của ngươi.”

Thiếu niên hai mắt khát vọng nhìn chăm chăm lương khô kia, gật mạnh đầu.

“Ngươi đến từ đâu, muốn đi đến đâu, vì sao lại xuất hiện ở đây?”

“Ta là người Sở quốc, muốn đến Tề quốc. Nhưng trên biên giới người Tề phòng quá nghiêm, xa xa nhìn thấy tên loạn bắn khắp, ta chỉ kịp nhảy xuống sông, lần theo đường nhỏ trốn đến đây.” Thiếu niên thanh âm khàn khàn gian nan.

“Ngươi là người ở nơi nào Sở quốc?”

“Người kinh giao trấn Hồng Nguyên.”

“Kinh giao? Nói như vậy, ngươi là từ kinh thành chạy một mạch đến biên quan.” Thanh âm của người nọ rất cuốc kèm chút kinh ngạc.

Thiếu niên gật đầu, mắt đăm đăm, vẫn nhìn miếng lương khô kia.

Từ kinh thành chạy thẳng đến biên cảnh, gã chạy hơn hai năm. Bôn tẩu, khát thực, chạy trốn, tránh né. Cùng chó hoang tranh đoạt nửa mẩu bánh thừa ngậm trong miệng, cùng người già cầu xé tranh giành mẩu mìn thầu trong lòng, vì một con chuột chết dưới đất mà liều mạng với mười mấy người, vì trốn tránh quân đội dị quốc hổ lang nấp dưới hồ bùn, rồi lại bị quân đội bản quốc trời lên, cùng những người khác bị xâu thành chuỗi cột sau ngựa như gia súc, cũng xưng là, tòng quân vệ quốc!

Giữa mưa gió, chạy trốn trong tiếng vó ngựa truy đuổi, quần quai trong bùn lầy giữa núi, vật lộn trong tử vong, đói khát, máu tươi.

Ác mộng hai năm đằng đẳng, gã cuối cùng mới chạy đến biên cảnh! Phía trước chính là lạc viên không có chiến loạn, thế mà nơi đó đã có từng hàng tên vô tình, lạnh lùng chờ đợi mỗi một người từ trong khổ nạn vật lộn mà đến.

“Hiện tại tình hình Sở quốc thế nào, các nơi do những người nào cầm quyền?”

“Phương bắc, kể cả kinh thành, nửa quốc gia đều đã bị người Tần chiếm. Ta không biết bên kia thế nào, thời điểm chiến loạn nổ ra ta đã bắt đầu chạy về nam. Nhưng bên kia cũng không thái bình. Tiêu tướng quân của ba quận Dương Xuyên đã lập Hoàng đế gì đó, Trác tướng quân nắm trấn Tấn An ở trong quân cùng bái lĩnh vị của Phương hầu gia quá cố, kịch liệt lên án việc Tiêu tướng quân lập ngụy đế khác, bắt trung bất nghĩa, hai bên đánh rất kịch liệt. Võ Lăng tiết độ sứ, Kiến Châu đại tướng quân, Cẩm Châu đại đô đốc, mấy chỗ đó cũng đang ồn ào, cho dù nơi nơi đều có đại quan, nơi nơi đều có quân đội, Hoàng đế cũng có hai ba, nhưng người nào cũng vô dụng. Nơi nơi đều đang đánh nhau, nơi nơi đều là người chết. Nghe nói Giang Châu và ba quận có người khởi nghĩa, gọi là Thuận Thiên đại vương, Phụng Thiên tướng quân gì đó, cũng rất là dữ dội...”

Thiếu niên thở hổn hển. “Tình thế toàn quốc, ta cũng không rõ lắm. Dù sao đến một nơi thấy không đúng là ta chạy ngay, nhưng bất kể chạy đến đâu, hỗn loạn đều ngày càng kịch liệt...” Thanh âm của thiếu niên mỗi một mà chết lặng, bất hạnh quá nhiều, tang thương buồn xuống quá sớm, tâm linh còn trẻ, đã không chịu nổi gánh nặng.

Lương khô trên không trung vẽ ra một đường cong đẹp đẽ, thiếu niên nhảy bật lên cao vồ lấy, chẳng thèm nhìn đã nhét thẳng vào miệng. Lúc ăn, cả người gã co quắp lại, dùng một tư thế kỳ dị tự mình bảo hộ mà kháng cự hết thủy bên ngoài.

Trong cả ý thức, đều chỉ còn lại mẩu lương khô con con trong tay này, bên tai nghe thấy người nọ đang nói, trong đầu lại không hề biết là đang nói gì.

Quốc gia đại thế, một nạn dân con con như gã có thể biết được từng ấy, đã là rất không dễ dàng.

“Người từ kinh thành một đường chạy đến biên cảnh, hẳn rất rõ ràng tình hình đường sá, quân đội đồn trú dọc đường, và cả lộ tuyến lưu dân đào vong, đúng không?”

Thiếu niên chỉ liếc mạng ăn, liếc mạng nhai, liếc mạng gật đầu, gã không biết, mình gật đầu xác định là gì.

“Hiện tại người Tề phòng thủ nghiêm mật, người đến biên cảnh cũng chẳng qua được đường biên giới. Ở lại nơi này bất quá là chờ chết, nếu người nguyện ý, có thể đi theo ta làm người dẫn đường. Ta rời Sở quốc đã nhiều năm, hiện tại muốn đi kinh thành tìm một cố nhân. Ta không thích gặp quân đội hoặc là lưu dân. Nếu người có thể dẫn ta tận lực tránh khỏi chính diện gặp phải thế lực quân đội các nơi, cũng có thể bớt gặp những lưu dân tản khắp tứ phương cướp bóc mà sống đó, ta có thể cho người ăn no cơm, cũng có thể cam đoan sinh mệnh người an toàn. Không cần lo lắng, không phải ta sợ họ, cho dù ngẫu nhiên đụng phải cũng chẳng nghiêm trọng, ta chỉ không muốn phiền phức.”

Thiếu niên tiếp tục gật đầu, một miếng lương khô gã nháy mắt đã ăn xong, lúc này mới chân chính có thể nghe hiểu đối phương đang nói gì, mới biết mình vừa rồi hứa hẹn gì.

Gã thậm chí không có sức lực suy nghĩ, quay đầu lại, đi về kinh thành, sẽ có bao nhiêu hung hiểm và gian nan. Ba chữ “ăn no cơm” này là đủ rồi. Đối với người đói khát đến đỉnh điểm mà nói, vì một cái màn thầu, gã thậm chí dám đi giết Hoàng đế.

“Người tên gì?” Thanh âm kia trong sáng như trước, mang cười như cũ.

Gã cúi miệng đứng dậy: “Tiểu nhân Triệu Nhị Cầu, xin hỏi tiên sinh...”

Trong bụng lấp được một chút, lý trí hơi quay lại, Triệu Nhị Cầu bắt đầu nỗ lực nhớ lại, dường như kiếp trước, mình biết văn, biết chữ, còn có lễ phép quy củ ca ca từng dạy.

“Ta họ Phương, người cứ gọi Phương công tử là được.” Người nọ chợt cười nhẹ một tiếng: “Nghe lời lẽ của người, nên là một hài tử hiểu biết chữ nghĩa, sao lại gọi là Nhị Cầu? Người nhà sư trưởng chưa cho người tên đi học sao?”

Thiếu niên cúi đầu, thanh âm nhỏ mà thấp: “Ta vốn cũng có tên, chỉ là hiện tại lưu lạc thành thế này, sợ rằng bôi nhọ cha anh, không muốn nhắc lại nữa.”

“Được, thông minh lanh lợi, biết chữ hiểu chuyện, còn có cốt khí. Ánh mắt ta đúng là tốt, chọn gì cũng không sai.” Người nọ đắc ý vui vẻ, thanh âm lại bỗng thấp đến không thể nghe rõ. “Ngoại trừ...” Thiếu niên kia theo bản năng đồng tai, cũng vẫn không nghe rõ, chỉ lảng máng cảm thấy trong thanh âm kia, kèm sự hối hận và bất đắc dĩ.

“Mà thôi, người đã theo ta làm việc, dù sao cũng không thể gọi là Nhị Cầu. Ta tạm thời đặt cho người một cái tên dễ nghe đi vậy, cứ gọi là...” Thanh âm kia chợt ngừng, ngữ điệu thoáng lộ kỳ dị: “Cứ gọi là Vong Trần đi.”

Thiếu niên đôi mắt sáng ngời, theo tiếng đáp: “Vâng, tiểu nhân sẽ gọi là Phương Vong Trần.”

“Không, không cần, người họ Triệu, cứ hai chữ Vong Trần này. Chờ sau khi người làm xong việc dẫn đường này, chia tay với ta rồi, cũng chẳng cần gọi nữa.” Thanh âm vốn mang cười chợt lạnh băng cứng nhắc. Kể vốn làm người ta cảm thấy thân thiết dễ nói chuyện kia, lập tức trở nên hờ hững xa lánh.

Thiếu niên cúi đầu, cắn răng nén khuất nhục trong lòng.

Gã cũng là đứa trẻ xuất thân trong gia đình hoàng đế, chẳng lẽ trời sinh không có cốt khí đến nỗi phải ném bỏ dòng họ nhà mình.

Chỉ là, tại loạn thế này, muốn tồn tại, quá khó quá khó.

Sự chăm sóc và bảo vệ một kẻ dẫn đường tạm thời, cùng một hạ nhân có cái họ của mình có thể được, khác nhau một trời một vực. Dẫn đường tùy thời có thể vứt bỏ, nhưng hạ nhân đã mang họ mình, lại là tài sản thuộc về mình, không ai lại tự dưng tổn hại tài sản nhà mình.

Không phải gã thiếu tự trọng cam nguyện làm nô, gã chỉ là... muốn sống sót.

Gã cúi đầu, thân thể cứng ngắc, lưng cứng ngắc, không dám ngẩng đầu, lại nghe thấy người nọ xoay người lên ngựa, nghe thấy người nọ chậm rãi quay đầu ngựa, nghe thấy thanh âm vãn cực trong sáng, lại chẳng còn mang cười của người nọ vang bên tai: “Người giúp ta làm việc, ở bên cạnh ta một ngày, ta sẽ bảo đảm người một ngày an toàn, khỏi cần phải ra vẻ khôn vặt như vậy. Đừng cho ta là người tốt, quá thân cận ta không có lợi ích đâu. Chưa biết chừng một ngày kia người sẽ phát hiện ta là ma quỷ đáng sợ nhất thiên hạ, đến lúc đó, người sẽ thấy rất may mắn vì hôm nay ta giữ lại cho người một phần tự do.”

Thiếu niên cúi đầu, không thể trả lời.

Ma quỷ thì thế nào? Chỉ cần ma quỷ có thể cung cấp đồ ăn, ma quỷ có thể cho ta sống sót!

Tiếng xé gió truyền đến, gã ngạc nhiên ngẩng đầu, đưa tay chụp được một bọc đồ không lớn không nhỏ.

“Bên trong có lương khô và nước, đói khát thì tự ăn, còn không theo ta.” Tiếng vó ngựa, không nhanh không chậm đi về trước. Bóng lưng người nọ trầm ngưng mà duyên dáng.

Thiếu niên luống cuống chân tay khoác bao đồ lên lưng, co giò chạy theo: “Đừng đi nhanh quá, cẩn thận chút, phía trước nhớ quẹo trái, đi đường núi, bằng không sẽ đụng phải lưu dân chạy đến từ đường lớn.”

Ngày hôm đó, thiếu niên đã có một cái tên mới.

Gã tên Triệu Vong Trần.

Rất lâu về sau, hồi tưởng việc xưa, gã mới nhớ, hóa ra buổi đầu mới gặp, gã căn bản chẳng biết người mình quyết định đi theo đáng về ra sao. Ánh nhìn đầu tiên, gã thấy chỉ là con ngựa bên cạnh y. Ánh nhìn thứ hai, gã nên nhìn thấy mặt y, nhưng không biết là bị thủy quang lóa mắt, hay căn bản không dám nhìn thẳng, kết quả là gã chỉ nhớ được có quang hoa huyền lệ, lóng lánh rực rỡ đầy trước mắt kia. Sau đó nữa, trong mắt gã, chỉ trông thấy lương khô.

Cho nên, gã không biết diện mạo của y. Sau đó, trong một khoảng thời gian rất dài, gã cũng chẳng biết tên y.

Gã chỉ biết người kia họ Phương, là Phương công tử có thể bảo đảm gã sống. Gã chỉ biết, người nọ có thể cho gã ăn no, có thể cho gã sống sót. Gã lại hoàn toàn không ngờ được, lần gặp nhau này, sẽ mang đến biến hóa như thế nào cho nhân sinh của mình.

Rất nhiều năm sau, Triệu Vong Trần vẫn có thể nhớ rõ ràng, năm đó, tháng đó, ngày đó, gã mới gặp Phương Khinh Trần, người nọ đứng bên suối, dương quang trên trời, thủy quang dưới đất, tất cả quang hoa đều ngưng tụ rực rỡ trên người trên mặt y, khiến người tự biết xấu hổ, không thể nhìn thẳng.

Hóa ra, y thật sự, không phải người tốt!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-lau-truyen-thuyet-quyen-5-phong-van-te-hoi>